

Яковъ ся повържъ на портытъ и взе пакъ да хлопъ и посила и по-трайно отъ първень. Клатеше голъмытъ имъ джобовы *капаты*, напъстрены съ главужинытъ на голъмы гвозди, тѣй што се виждаше като да ся мъчи да ги искърти. Най послѣ, като почака нѣколко минути, които му ся видѣхъ като цѣлъ вѣкъ, лежы стѣпки ся стухъ въ ватрѣшнытъ распкѣтѣя. Стѣпкытъ приближхъ къмъ портытъ и гласъ женскый, гласъ явно моминскый и сладкъ, ако и дрезгавъ отъ стресваніе и страхъ, пропрати отъ единъ прозорецъ слѣдующытъ думы :

— Е, господине, ты който идишь да смущавашъ спокойствіе то на жителитѣ въ едно честно и мирно обиталище, иди си на пѣтьтъ си миромъ!

Послѣ, малкото прозорче ся отвори пакъ.

— За име Божіе! звънка Яковъ съ тонъ на отчаяніе, за име Божіе! чуѣте мя отъ васъ зависи животътъ на двама души!

Безсумнѣнне товашо искаше добрыйтъ слуга бѣше твърдъ патетическо, защото прозорчето ся отвори пакъ тутакъ си.

— Тѣй е, както ви казвамъ, рече, и ако не ми отворите има да дадете отъзвътъ прѣдъ Бога.

— Що искате?

— Да ви будимъ гости този вечеръ.

— Отъ двѣ идете?

— Шестъ левгы далеко отъ св. Германа.

— А, кѣдъ отивате?

— На Парижъ.

— Ами кой сте? Вы?

— Азъ съмъ ватрѣшний слуга на единъ злочестъ джен-тльменъ на когото коляската ся счула сега прѣди малко, тѣкмо срещу къщата ви, и който лежи тамо примрѣлъ и на умираіе въ тнѣжѣ и на дѣждьтъ въ срьдѣ ослѣпкытъ на коляската си.